

Turczy István

Korpusz

„Van egy hely, amelyet
neked kell betöltened.”
(Platón)

Egyedül a test
Ahogy a lemenő napban
a színek szertefolynak
kedvére tágul a szem
és telítődik a tekintet
mértéket vesz róla az est
Háttérnek kabócák éneke
félóránként harangzúgás
a langy valóság
elmosódó díszletei
Már félni sem tud
mintha nem rándulna
benne ideg Honnan
honnan is tudhatná
mi jön el éjszaka?
Egy végleges terv részeként
mit hoz rá és főleg miért
a bűnpártoló sötétség?
A test lassan
árnyékká bomlik
és saját medréből kilépve
tévelyeg tovább
Igen és nem között vergődik
Már úton van
hiába mozdulatlan
Úgy érzi: történik
pedig csak: van
Ő a működő remény Korpusza
Ott van ahonnan élő
nem indul sehová
Alatta döngöletlen föld
fölötte a felhők
megannyi galambtetem
Már félni sem tud –
hiába tűnik el csak
magából magába távozik
és akár a fárosz

messziről látszik megint
Más amit néz más amit lát
és szem se kell ahhoz
amit felismerni vél
Lassú fehér derengés
Pihen a hát félárbócon a váll
de az ujjak nem felejtenek
végigsétálnak esti kések élein
régfi fatörzsek történeteit
gyűjtik balladahalomba
elhagyott partok bozótosát
szaggatják vágják égetik
Hegyek és emeletek lépcsőin
kapaszkodnak egyre
el nem engednék a viláért
sem ezt a kezét soha
Álomképekből ragasztott fejbólintás
a homlok rozsdás horgonyokkal teli
összetört kagylók a szemüregben
nem nyílik nem nyílik a száj
hiába várják kéklő reggelek
apró rángások csak a szó helyén
felmondva a szájvonal szövetség
Kitartóan zuhog a csend
már a kabócák se
A működő remény Korpusza
mondana valamit mégis
valamit mondana igen
Mozdul az összes ujj
pár öltéssel az eget bevarrja
tenyérben élezi a fényt
kőrömkoppintással jelel
Mióta nincs súly a vállán
emlékeit mosdatja
a szem csarnokvizében
és arra gondol
amit nem érint kéz
amit nem súrol fény
ami nem mondatik ki soha
Mióta nincs rendeltetése
mintha minden kicsit
kicsit könnyebben történne
Mintha nem volna élete halála
se öröme se fájdalma
Mintha a világ

volna egyedül
nem ő
és nem a test

Pollágh Péter

Lelkét üti nyélbe

Amit érzel: a[z] jó.
Kitörtek a csillagok.

A tükörben havazik.
Hó- és kristálykoporsó.
El sosem ég.
És neked sosem elég.

Hüllőkézen az évek.
[Sárkány, Kígyó.]

Mit csinál az író?
Lelkét üti.
A valódiak tudnak egymásról,
a többi nem számít,
csak számítás.

Viszem az arcom,
egy darab telet.
Elhúzom a függőnyt.
Egy darab mind felett.

Cukkolom a jeget,
ne hizzon tovább.

Bájos üregek.
Áradó üresség.
Társasági sírkövek.
Az elbűvölő semmi.
Erkölcsei tehének.

Láttunk már eleget.

Bedobta az élet az arcomat.
Még hallom ma is
a csilingelést,
csörömpölést.